

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 157/08-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. mája 2008 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti W., s. r. o., so sídlom N., zastúpenej advokátom JUDr. M. T., konateľom obchodnej spoločnosti R., s. r. o., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 28 K/3/2008 z 18. februára 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti W., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. apríla 2008 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti W., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou

namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 28 K/3/2008 z 18. februára 2008 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka ako dlžníčka podala 12. februára 2008 okresnému súdu návrh na vyhlásenie konkurzu na svoj majetok. Podľa sťažovateľky uvedený návrh obsahoval všetky náležitosti ustanovené zákonom č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“) a jeho súčasťou boli prílohy vyžadované zákonom o konkurze pre prípad, že návrh na vyhlásenie konkurzu podáva dlžník.

Sťažovateľka uviedla, že pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu zaplatila na účet okresného súdu preddavok na úhradu odmeny a výdavkov predbežného správcu (ďalej aj „preddavok“), čo preukázala dokladom osvedčujúcim jeho zaplatenie.

Okresný súd postupujúc podľa § 14 ods. 1 druhej vety zákona o konkurze návrh sťažovateľky na vyhlásenie konkurzu odmietol z dôvodu, že tento návrh nespĺňa podmienku ustanovenú v § 13 ods. 1 zákona o konkurze. Okresný súd považoval za preukázané, že preddavok nebol zaplatený sťažovateľkou, ale spoločnosťou R., s. r. o., ktorá nebola navrhovateľom, pričom zákon ustanovuje, že preddavok je povinný zaplatiť navrhovateľ.

Sťažovateľka sa domnieva, že konkurzné konanie je v zmysle zákona o konkurze súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a že zabezpečuje rámec pre reálny výkon a ochranu práv viacerých skupín subjektov. Podľa sťažovateľky sa aj v konkurznom konaní musí zabezpečiť každému prístup k súdnej ochrane, ak tento subjekt splní predpoklady ustanovené zákonom. Na uplatnenie práv týchto subjektov je potrebné najmä zo strany súdu uskutočniť konanie bez akejkoľvek diskriminácie, ústavne

a v súlade s platnými právnymi predpismi. Sťažovateľka sa domnieva, že „len objektívnym postupom sa v konaní vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy súdu bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového stavu pre rozhodnutie.

Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Preto pri postupe súdu musí súd dbať na to, aby zabezpečil taký prístup k súdnej ochrane v konkurznom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností, ktoré vyplývajú priamo zo zákona“.

Sťažovateľka ďalej cituje relevantné ustanovenia zákona o konkurze (§ 13 ods. 1 a § 21), z ktorých vyvodzuje, že „primárnou úlohou predbežného správcu je zistenie, prípadne zabezpečenie dlžníkovho majetku. Z uvedeného vyplýva, že povinnosťou predbežného správcu je najmä zistiť dlžníkov majetok a preskúmať dlžníkove obchodné knihy. Za týmto účelom je predbežný správca vybavený podobnými právomocami, ako má správca konkurznej podstaty.

Preddavok na úhradu odmeny a výdavkov predbežného správcu má funkciu efektívnej (rýchlej) zábezpeky trov konania, ktoré vzniknú vykonaním dôležitých úkonov v záujme navrhovateľa a na jeho návrh, s cieľom zistiť hmotno-právne podmienky konkurzného konania a zabezpečiť dlžníkov majetok“.

Sťažovateľka poukazuje na odôvodnenie okresného súdu sp. zn. 28 K/3/2008 z 18. februára 2008, z ktorého vyplýva, že „súd vykonal zisťovanie formou preskúmania potvrdenia účtárne a na základe uvedeného potvrdenia mal za dostatočne preukázané, že preddavok bol zaplatený na účet súdu spoločnosťou R., s. r. o.

Okresný súd Trenčín v odôvodnení konštatuje, že súd považoval za preukázané, že preddavok nebol zaplatený navrhovateľom ale spoločnosťou R., s. r. o. a tým návrh nespĺňal podmienky ustanovené v § 13 ods. 1 zákona o konkurze, podľa ktorého je preddavok povinný zaplatiť navrhovateľ“.

Na rozdiel od okresného súdu sa však sťažovateľka domnieva, že „zo žiadneho dokumentu, ktorý bol Okresnému súdu Trenčín predložený nevyplýva skutočnosť, ktorú považoval súd za preukázanú, t. j. že navrhovateľ nezaplatil preddavok na úhradu odmeny a výdavkov predbežného správcu“.

Podľa názoru sťažovateľky spočíva pochybenie okresného súdu „predovšetkým v nesprávnom postupe tohto súdu pri hodnotení predložených podkladov. Dôsledkom bolo to, že Okresný súd Trenčín zobral do úvahy skutočnosť, ktoré z podkladov nevyplývali a neprihliadol na skutočnosť, ktoré boli preukázané / vyplývali z podkladov predložených súdu. Nesprávne skutkové zistenia Okresného súdu Trenčín boli aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení predložených podkladov s osobitným zreteľom na závažnosť týchto zistení, na pravdivosť takto získaných poznatkov a na dôsledky vyvozené Okresným súdom Trenčín“.

Sťažovateľka ďalej ozrejmuje, že s obchodnou spoločnosťou R., s. r. o., sa dohodla, že „R., s. r. o. zašle na účet súdu preddavok, ktorý sťažovateľ za týmto účelom odoslal spoločnosti R., s. r. o.. O uvedenej dohode svedčí plná moc, potvrdenie banky o prijatí sumy /výpis z účtu a s tým súvisiaca faktúra/ zálohový predpis, ktoré sú priložené k tejto sťažnosti. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ zaplatil preddavok na úhradu odmeny a výdavkov predbežného správcu“.

Sťažovateľka je presvedčená, že „žiadne ustanovenie zákona o konkurze neustanovuje povinnosť navrhovateľa zaplatiť na účet súd preddavok na úhradu odmeny a výdavkov predbežného správcu priamo z účtu navrhovateľa / účtu, ktorý je vedený na meno navrhovateľa“.

Ďalej sa sťažovateľka odvoláva na potvrdenie o zaplatení preddavku, v ktorom je uvedené, že ide o preddavok na úhradu odmeny a výdavkov predbežného správcu a že sa týka sťažovateľky (navrhovateľa). V predmetnom potvrdení bol preto podľa sťažovateľky „navrhovateľ jasne identifikovaný a identifikovateľný bol aj účel zaplatenia tak, že súd

musel mať za to, že návrh aj v tejto časti spĺňa zákonom stanovené všeobecné a osobitné náležitosti.

Sťažovateľ je presvedčený, že súdu neprináleží skúmať z koho účtu resp. kto súdu zaslal finančné prostriedky za účelom zaplatiť na účet súdu preddavok na úhradu odmeny a výdavkov predbežného správcu...“.

V sťažnosti argumentuje tým, že okresný súd mal z potvrdenia pripojeného k návrhu podľa § 13 ods. 1 zákona o konkurze dospieť k záveru, že požiadavka zaplataenia preddavku bola v danom prípade splnená. V súvislosti s tým sťažovateľka poukazuje aj na podstatu a úmysel § 13 ods. 1 zákona o konkurze, ktorým je podľa nej zabezpečenie efektívnej zábezpeky trov konania, ktoré vzniknú vykonaním úkonov v záujme navrhovateľa, čo v tejto veci splnené bolo.

Na základe toho sťažovateľka dospela k názoru, že okresný súd odmietnutím jej návrhu porušil jej základné právo zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Napokon sťažovateľka citujúc príslušné ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) tvrdí, že jej sťažnosť spĺňa všetky týmto zákonom ustanovené náležitosti a bola podaná v zákonom ustanovenej lehote.

V závere svojej sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po jej predbežnom prerokovaní a prijatí na ďalšie konanie nálezom deklaroval porušenie jej označených práv uznesením okresného súdu sp. zn. 28 K/3/2008 z 18. februára 2008, ktoré zároveň navrhuje zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Požaduje taktiež, aby jej bolo priznané finančné zadosťučinenie 100 000 Sk z dôvodov podrobnejšie uvedených v sťažnosti.

Napokon sťažovateľka žiada, aby jej ústavný súd priznal aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až 56 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Na ústavnú úpravu subsidiarity právomoci ústavného súdu (ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd) nadväzuje § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Sťažovateľka namietala porušenie svojich označených práv právoplatným uznesením okresného súdu sp. zn. 28 K/3/2008 z 18. februára 2008, ktorým bol jej návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka odmietnutý z dôvodu, že „*nesplňa zákonom ustanovené všeobecné a formálne náležitosti*“, konkrétne z dôvodu nepreukázania zaplatenia súdneho poplatku navrhovateľom.

Podľa § 196 zákona o konkurze ak tento zákon neustanovuje inak, na začatie konkurzného konania, na konkurzné konanie, na začatie reštrukturalizačného konania, na reštrukturalizačné konanie a konanie o oddlžení sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

Podľa § 198 ods. 1 zákona o konkurze súd v konaní podľa tohto zákona rozhoduje uznesením. Proti uzneseniu je odvolanie prípustné, len ak to ustanovuje tento zákon. Dovolanie ani mimoriadne dovolanie proti uzneseniu vydanému v konaní podľa tohto zákona nie je prípustné.

Uznesenie o zamietnutí návrhu na konkurz (§ 13 ods. 1 zákona o konkurze) nie je súdnym rozhodnutím, ktorým sa vytvára prekážka veci rozsúdenej. Vyplýva to z toho, že uznesenie o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu je procesným rozhodnutím, ktoré nikdy nenadobúda materiálnu právoplatnosť, ale len formálnu právoplatnosť.

Pretože uznesenie o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu nie je rozhodnutím vo veci samej a uplatní sa len pre procesnú situáciu, v ktorej došlo k zamietnutiu návrhu na konkurz, takéto uznesenie nebráni podaniu ďalšieho návrhu tým istým navrhovateľom proti tomu istému dlžníkovi.

Sťažovateľka v sťažnosti tvrdí, že nemohla využiť žiadne opravné alebo iné právne prostriedky ustanovené zákonom na účinnú ochranu svojich práv, pretože takéto prostriedky neexistujú. Keďže namietané uznesenie nie je meritórnym rozhodnutím, ktoré by bránilo konať vo veci znova, nič nebráni tomu, aby sťažovateľka podala nový návrh na vyhlásenie konkurzu, ktorý bude splňať zákonom ustanovené náležitosti. Zo sťažnosti možno vyvodiť,

že sťažovateľka v čase jej podania ústavnému súdu pripravovala vypracovanie nového návrhu na vyhlásenie konkurzu.

Ústavný súd v nadväznosti na to poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru (napr. IV. ÚS 31/03), podľa ktorej prípustnosť opakovaného návrhu na vyhlásenie konkurzu vylučuje právomoc ústavného súdu [čl. 127 ods. 1 i. f. ústavy a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (pozri aj Zbierku nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky I/2003, rozhodnutie č. 159/2003)].

Z toho vyplýva, že sťažovateľka má účinný iný právny prostriedok ochrany svojich práv v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, za ktorý treba považovať právnu možnosť podať nový návrh na konkurz, ktorý príslušný konkurzný súd bude musieť prejednať a rozhodnúť podľa aktuálneho stavu veci bez toho, aby mal možnosť konanie zastaviť pre prekážku veci rozsúdenej (§ 198 ods. 1 zákona o konkurze, § 159 ods. 3 a § 167 ods. 1 OSP).

Ústavný súd nie je oprávnený a povinný poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ môže domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi. Ak existuje taký všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 ústavy má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody, ústavný súd nie je zásadne oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie. Prijatiu takej sťažnosti bráni princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 54/02).

Sťažovateľka požiadala o ochranu základných práv ústavný súd bez toho, aby najskôr využila účinný právny prostriedok ochrany svojich základných práv v konaní pred všeobecným súdom, za ktorý treba považovať aj možnosť podať nový návrh na vyhlásenie konkurzu na svoj majetok. Taký postup sťažovateľky vylučuje právomoc ústavného súdu prijať jej sťažnosť na ďalšie konanie.

Preto ústavný súd podľa § 25 zákona o ústavnom súde sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

2. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a k čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, porušenie ktorého sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ústavy).

Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (m. m. II. ÚS 8/01).

Ak sťažovateľ namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že jeho ingerencia do výkonu právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade nezlučiteľnosti ich rozhodnutí a postupov, ktoré ich vydaniu predchádzali, s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 74/02, IV. ÚS 164/04, IV. ÚS 216/05).

Ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že posúdenie akejkoľvek skutkovej a právnej otázky všeobecným súdom by sa mohlo stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu len v prípade, ak by závery, ku ktorým všeobecný súd dospel, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

Ústavný súd zhodne s Európskym súdom pre ľudské práva však neskúma, či sú dôvody uvedené v rozhodnutí vecne správne (Van de Hurk v. Holandsko z 19. apríla 1994, séria A, č. 299, § 61, správa Európskej komisie pre ľudské práva vo veci Fouquet v. Francúzsko, Recueil I/1996, s. 29). Je vecou ústavnej zodpovednosti celej sústavy všeobecných súdov, aby chránili zákonnosť spôsobom, ktorý je vecne správny, primerane odôvodnený a nie je arbitrárny.

Z argumentácie, ktorou sťažovateľka svoju sťažnosť odôvodnila, vyplýva, že za porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru považuje nesprávny postup okresného súdu pri vyhodnocovaní podkladov predložených k jej návrhu na vyhlásenie konkurzu.

V súvislosti s tým sťažovateľka odmieta najmä výklad § 13 ods. 1 zákona o konkurze, ktorý mal byť podaný okresným súdom, „*podľa ktorého by navrhovateľ musel plniť povinnosť zaplatiť súdny poplatok na účet súdu na úhradu odmeny a výdavkov predbežného správcu z účtu, ktorý je zriadený na jeho meno*“.

Podľa označeného ustanovenia zákona o konkurze je navrhovateľ povinný pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu zaplatiť na účet súdu preddavok na úhradu odmeny

a výdavkov predbežného správcu. Zaplatenie preddavku je navrhovateľ povinný v návrhu na vyhlásenie konkurzu doložiť dokladom osvedčujúcim jeho zaplatenie. Ak súd návrh na vyhlásenie konkurzu odmietne alebo navrhovateľ pred začatím konkurzného konania vezme návrh späť, preddavok sa vráti navrhovateľovi.

Podľa § 14 ods. 1 zákona o konkurze ak súd zistí, že návrh na vyhlásenie konkurzu spĺňa zákonom ustanovené náležitosti, najneskôr do 15 dní od doručenia návrhu rozhodne o začatí konkurzného konania. Inak návrh na vyhlásenie konkurzu v rovnakej lehote uznesením odmietne.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu okrem iného vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom doručeným okresnému súdu 12. februára 2008 domáhala, aby súd vyhlásil na jej majetok konkurz. Uviedla, že má viac ako jedného veriteľa a nie je schopná plniť 30 dní po lehote splatnosti viac ako jeden peňažný záväzok. K návrhu na vyhlásenie konkurzu pripojila zoznam svojich spriaznených osôb, zmluvný prehľad, správu auditora, riadnu individuálnu účtovnú závierku k 31. decembru 2006, zoznam majetku, zoznam záväzkov a doklad o zaplatení 50 000 Sk na účet okresného súdu. Z potvrdenia učtarne okresného súdu vyplynulo, že preddavok na úhradu odmeny a výdavkov predbežného správcu v sume 50 000 Sk bol zaplatený na účet okresného súdu 13. februára 2008 obchodnou spoločnosťou R., s. r. o.

V závere odôvodnenia namietaného uznesenia sa uvádza:

„Pred začatím konkurzného konania sa súd nezaoberal vecnou stránkou návrhu, ale len tým, či návrh na vyhlásenie konkurzu spĺňa obsahové a formálne náležitosti. Z potvrdenia učtarne tunajšieho súdu má súd za preukázané, že preddavok na úhradu odmeny a výdavkov predbežného správcu v sume 50 000 Sk nebol zaplatený navrhovateľom, ale spoločnosťou R., s. r. o. Z návrhu nevyplýva, žeby spoločnosť R., s. r. o. bola právnym zástupcom navrhovateľa, nakoľko tak nebola označená v návrhu a k návrhu nebolo priložené plnomocenstvo. Taktiež nie je štatutárnym orgánom navrhovateľa - dlžníka. Z uvedeného vyplýva, že návrh nespĺňa podmienku ustanovenú v § 13 ods. 1 zák. č. 7/2005

Z. z., podľa ktorého je preddavok na úhradu odmeny a výdavkov predbežného správcu povinný zaplatiť navrhovateľ.

Súd zistil, že návrh na vyhlásenie konkurzu nespĺňa zákonom ustanovené všeobecné a osobitné formálne náležitosti, a preto tento návrh odmietol. “

Z citovaného odôvodnenia nevyplývajú podľa názoru ústavného súdu také závery, ku ktorým dospela sťažovateľka, a to najmä pokiaľ ide o nepripustenie možnosti zaplataenia preddavku z účtu neznejúceho na meno navrhovateľa.

Po oboznámení sa s obsahom uznesenia okresného súdu sp. zn. 28 K/3/2008 z 18. februára 2008 dospel ústavný súd k názoru, že zo záverov okresného súdu týkajúcich sa posudzovania splnenia zákonom ustanovených náležitostí návrhu na vyhlásenie konkurzu, konkrétne splnenia povinnosti zaplatiť na účet súdu preddavok na úhradu odmeny a výdavkov predbežného správcu, nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení zákona o konkurze, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Dôvody uvedené v rozhodnutí okresného súdu možno považovať z ústavného hľadiska za dostatočné a ústavne akceptovateľné. Vzhľadom na konkrétne okolnosti daného prípadu ich možno rozumne zahrnúť pod znenie a zmysel právnej normy aplikovanej v danej veci.

Ústavný súd sa napokon odvoláva na svoju doterajšiu judikatúru, ktorej súčasťou je aj právny názor, v zmysle ktorého je na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti navrhovateľa takýto návrh podať, právomoci o ňom konať a rozhodnúť, a toho, či sú splnené iné zákonom ustanovené náležitosti, zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný právny predpis (napr. m. m. I. ÚS 94/05, IV. ÚS 303/07). V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že uvedené obdobne platí, aj ak ide o skúmanie náležitosti návrhu na vyhlásenie konkurzu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery vyslovené v namietanom uznesení okresného súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené v danej veci nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením označených práv, a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj ako zjavne neopodstatnenú.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci (návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia a na priznanie finančného zadosťučinenia) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2008